

patrně ten, že kandidáti advokacie, kteří konali službu ve vojsku československém, mají požívatí zvláštní úlevy před těmi, kteří nekonali této služby. Přesněji a jasněji znělo by arci ono ustanovení: »Kandidátům však s l o u ž i v š í m dále ve vojsku československém.....«. Ježto pak stěžovatel vykázal celkovou vojenskou službu delší 4½ roku, dále vykázal, že má celkové praxe nejméně jeden rok u advokáta a šest měsíců u soudu, konečně prokázal ostatní požadavky zákonné (§ 3 adv. ř.), není překážky, aby nebyl připuštěn ke zkoušce advokátní.

Čís. 772.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

V otázce, zda požadovaný pozemek jest pozemkem státním atd., rozhoduje, zda jím byl v den vyhlášení zákona. Lhostejno, zda měl tuto vlastnost i dříve a zda jí napotom pozbyl.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 965/20.)

Požadovatel domáhal se, by mu byly přiznány do vlastnictví pozemky, jež měl od kostela spachtovány od r. 1901 do r. 1916, kdy pozemky byly kostelem prodány Petru M-ovi. Nárok jeho byl soudy všech tří stolic zamítnut, n e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Prvním a hlavním předpokladem požadovacího práva pachtýřova ve smyslu zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. jest, že požadovaný pozemek patří státu nebo jest zabrán státem podle zákona o zabrání velkého majetku pozemkového ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., nebo jest zapsán v zemských deskách nebo jest hospodářskou součástí statku zapsaného v zemských deskách nebo statku církevního nebo nadačního (§ 1 odst. druhý zák. o zajištění půdy drobným pachtýřům). Pro posouzení kvality požadovaného pozemku jest rozhodující doba vyhlášení zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům t. j. 12. červen 1919; — stačí ovšem, byl-li požadovaný pozemek v tento den pozemkem státním, státem zabraným, deskovým, církevním, nadačním, a není třeba, aby byl jím býval po celou dobu zákonnou (§ 1 odstavec třetí zák. o zaj. půdy drob. pacht.), se strany druhé však nespadá pod zákon pozemek, nemající oné zákonem předpokládané povahy při vyhlášení zákona, byť jí dříve měl. V případě, o který se zde jedná, bylo zjištěno, že požadované pozemky byly již v roce 1916 prodány Petru M-ovi a že smlouva v roce 1918 byla schválena a knihovně provedena. Při vyhlášení zákona ze dne 27. května 1919, č. 318 sb. z. a n. nebyly tedy pozemky ty více součástí statku církevního, pročež zmíněný zákon na ně vůbec se nevztahuje. Ustanovení § 6 odstavec první téhož zákona nemají zde místa, neboť platí jen pro pozemky, spadající pod tento zákon, kteréžto podmínky právě tu není. Že tomu tak, plyne též z druhého odstavce dotčeného § 6, kde pamatováno jest sice na případy, že pozemek jest nyní ve vlastní správě vlastníkově

nebo v pachtu (i drobném) osoby třetí, nikoli však na případ, že pozemek přešel do vlastnictví někoho jiného.

Čís. 773.

Jest přípustnou knihovní poznámka žaloby o rozdělení společného vlastnictví k nemovitostem.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 968/20.)

Knihovní soud povolil poznámku žaloby, domáhající se toho, by zrušeno bylo spoluvlastnictví veřejnou dražbou společného majetku. Rekursní soud zamítl žádost o povolení poznámky. Důvody: Stížnosti nelze upřít oprávněnosti. Dle § 20 lit. b) knih. zák. lze povolit knihovní poznámku k založení určitých právních účinků spojených s ní podle předpisů civilního řádu soudního nebo knihovního zákona. Výpočet jednotlivých případů knihovních poznámek v tomto zákonném ustanovení jest sice demonstrativní, avšak citovaný předpis má na mysli, jak vychází z jeho doslovu, jen takové knihovní poznámky, které zavádějí výslovně knihovní zákon aneb civilní řád soudní pokud se týče zvláštní zákony, upravující obor sporného řízení ve věcech civilních. V žádném z uvedených zákonů není zmínky o přípustnosti poznámky žaloby spoluvlastníka na zrušení spoluvlastnictví na nemovitosti a o strpění prodeje soudní dražbou. Ustanovení § 61 knih. zák. tu použití nelze, neboť spoluvlastnictví není sporno a nejde o neplatnost vkladu práva vlastnického.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

V § 20 b) knih. zák. jest zcela všeobecně přípustnou prohlášená knihovní poznámka k založení určitých, podle předpisů civ. řádu soudního nebo knihovního zákona s ní spojených právních účinků. Dle § 59 knih. zák. lze povolit poznámku hypotekární žaloby s účinkem, uvedeným v § 60 knih. zák. Vzhledem na ustanovení § 7 obč. zák. dlužno tedy rovněž přípustnou uznati poznámku žaloby o rozdělení společného vlastnictví k nemovitostem, kterážto žaloba zakládá se na zákonném právu každého ze spoluvlastníkův, obsaženém v §§ 830 a 843 obč. zák., neboť právní zásada, vyslovená v oněch §§ 59 a 60 knih. zák. o ochraně hypotekárního věřitele vůči osobě třetí, která by před ukončením sporu nabyta knihovního vlastnictví nemovitostí, platí rovněž pro spoluvlastníka nemovitosti, který žalobou domáhá se rozdělení společného vlastnictví k nim. Účinek poznámky, žalobkyní navržené, má záležeti právě v tom, že, kdyby ve sporu zvítězila, ale žalovaný by před právoplatným skončením sporu převedl své knihovní spoluvlastnictví nemovitostí na osobu třetí, nemohlo by to zabrániti vedení exekuce na základě vydaného právoplatného rozsudku. Kdyby věc byla posuzována opačně, bylo by právo žalobní, v §§ 830 a 843 obč. zák. spoluvlastníku nemovitosti vyhrazené, ilusorním, poněvadž odpůrce jeho mohl by zcizením své ideální části nemovitosti zmařiti vedení exekuce na základě rozsudku příznivého, žalobcem ve sporu dobytého.